

Lutz Eiffert

Preporod

Do solz sem bil ganjen. Srečno sem se napil in nisem več opazil lastne bebavosti, skoraj nič več. Ampak njega sem videl zelo razločno, sivoglavca. In njo, njo sem videl čisto razločno, malo, okroglo. Gotovo ga je dražilo neko znamenje na njej: mesečno razmršeni, kakor vlažni lasje, sicer trd, vendar ne oster, odprt pogled, razločne prsne bradavice pod visoko zapeto bluzo. Vsekakor se je topil. Gledal sem, nekaj srkal, gledal, kako ga je razkrajalo. Rdeča lička, njena polna lica. Rdeča lička, njegova prek kosti napeta koža. Nenavaden par, sem si še mislil. Par, katerega učinka nase spet nekako nisem mogel dojeti. Opotekal sem se domov, ne da bi se mi utrgal film, to je bilo pričakovati, spet sem imel samo top občutek v želodcu (negoval sem ga, kot zmeraj, ker mi dobro de, mi da prav proti samemu sebi). Najverjetneje je zakoreninjen v zavisti, vedno znova nastaja na teh dolgočasnih tleh, tem večnem gojišču iz samega slaboumja. Toda to sem prvikrat drugače izvedel. Danes, in sicer jutraj proti četrti uri, torej spomladi še pred kosom, za cvilečimi mačkami, v tišini (ali so zaprli obrate ali ukinili železnico ali ni več taksijev na črno, nočni klubi morda dokončno ukinjeni?), se mi je drugače godilo. Bil sem zelo vesel. To sem takoj imel za znak odraslosti. Imenovalo se je treznost, in spreletelo me je.

Stari bo ostal mlad, sem si mislil. To je princip. Ti sam se zmeraj bojiš, dekleta se otreseš še pred vrati, iz strahu pred neumno impotenco, pred plašnostjo, iz strahu pred drgetom, pred resnobnostjo, s katero bi začel tako igro proti mlajši, s katero bi jo dobil, le s težavo spet odslovil, pač iz strahu pred tem, da bi to moral.

Stari bo ostal mlad. Tako je, kakor da bi ubijal svoje sinove. Tako je, kot da bi on, nosorog, odvrnil nasprotnike, ostal prvi plemenski žrebec, čeprav je že prek te starosti. To je njegova zmaga nad smrtjo. On naredi otroke najmlajši. Najmlajša mu rade volje podarja otroke. Njegova hči leži ob njem, lenobno se preteguje v svoji hčeri, ne da bi prelomil kak tabu. Mora samo premagati svoj strah, drget. In jaz sem zavisten, in v moji zavisti je strah pred starostjo brez tega poguma.

Oče in sin

S katerim organom bi začel? Kako bi se imenovalo izsiljevanje, če bi prišlo do odkritega izbruha boja za premoč? Želodčni krč? Ali celo odkrito besnenje. Ne: izsiljevanje. Trpljenje, očitno. Migrena in kolika in potem odhiti v stranišče in bruha. In mladi bo ostal miren, kramljaj, pomirjal na videz, ne da bi vedel, samo na videz. Mlada žena jima bo stregla, mlada žena starega, obema, obema bo pripravila jajce, kakor jima je všeč. Stari odkloni, seveda odkloni. Izsiljuje in izsiljuje. Ampak kaj hoče od mladega, kaj hoče... izvleči iz njega, kam ga hoče prignati? Mlada žena z otroki od starega in mladi grejo na sprehod. To staremu dobro de. Sam je in lahko besni sam nad seboj. Nad mladim nima nobene moči. Star je, prestar, čeprav ima še mnogo let pred seboj. Ampak mladi in mlada žena ga bosta gotovo preživela. In *njegova* otroka bosta *ostala* nečakinja in nečak mladega. Misli in misli... z želodcem, z žolčnikom, s slinavko, s trojno razdeljenim obraznim živcem. Misli z živci blizu medvretenčnih ploščic, s hrbtnim mozgom. Tuhta s kurcem, ki se skrči, boleče misli z njim in z jajci, kakor da bi bili kot pri novorojenčku, še v životu, izvršiti pritisk na vse svoje mišljenje, na svoje hotenje, ki je ne-hotenje. Vendar kaj. Mladi in *njegova* žena in *njegovi* otroci se vrnejo, nepomembno so kramljali, ker ne korespondirajo na nobeni ravni, na srečo so šli mimo zanimivih izrastkov mesta, četrti, mimo minulih časov: téme v molk. In potem spet gre za hrano (mladi misli: žretje), gre za to, da se napolnijo trebuhu, za lenobo mišljenja, proti iracionalnemu nemiru starega, in mladega. Ker ravno njegov zločesti vozel je tisti, po katerem udriha s pločevinastim mišljenjem, ta je vzrok njegovega tubitja.

Stari, oče. To je vozel, razraste se v močvirnat labirint, v celo deželo. Do toka na sredini se ne da priti, do tekočega, do ledu, ki ga nosi, drsa se po razpokanem, drsi tako okrog, in tu smrdi in ni moč zdržati, misli mladi. Hrana. Stari spet pritiska proti osovraženemu niču, ki med mladim in starim niha nad žensko. Smešno, boj, ki ga čas odloči sebi v prid, na življenje in smrt, za nič.

Prevedla Alenka Krajnc

Lutz Eiffert, psevdonim Uweja Kolbeja. Rojen leta 1957 v Berlinu (NDR). Od leta 1987 ima večletno vizo za ZRN, kjer sedaj živi. *Hineingeboren* (1980), *Abschiede und andere Liebesgedichte* (1981), *Bornholm II* (1986). Objavljeni zgodbi sta iz knjige *Mikado oder Der Kaiser ist nackt*.